

MARJOLEIN VRIJENHOEK

Alles is
relatief

Een single moeder, twee pubers en
een Franse camping: bonne chance!

Alles is relatief

Marjolein Vrijenhoek

Alles is relatief

Roman

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN Ebook: 9789032520304
ISBN Audioboek: 9789032520410
ISBN Paperback: 9789032520458
NUR 340 / 301
© 2023 Marjolein Vrijenhoek
Omslagontwerp Villa Grafica
Zetwerk Mat-Zet bv, Huizen
Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

All the single ladies, all the single ladies

All the single ladies, all the single ladies

All the single ladies, all the single ladies

All the single ladies

Now put your hands up

(Beyoncé, Single Ladies (Put a ring on it))

Deze is voor jullie!

(en voor iedereen die het ooit was,
of onverhoopt weer wordt)

Aan jou, pap,
Omdat jij ook ooit aan mij

Zaterdag 4 juli

‘Over honderd meter rechts afslaan,’ klinkt Google’s stem opgewekt in de verder stille auto. Ik neem vast gas terug.

‘Jongens,’ roep ik over mijn schouder, ‘we zijn er!’

De achterbank komt tot leven. In de binnenspiegel zie ik een arm van Lasse, die zich uitrekt en direct een dreun van zijn zus krijgt.

‘Hier rechts afslaan,’ dirigeert Google dwars door het gemopper achterin.

Ik moet vol op de rem om de inrit te nemen, die in een bocht ligt.

‘Lekker, mam.’ Madieke schiet tegen mijn stoel aan. ‘Je hoort toch dat je naar rechts moest?’

Ik negeer haar commentaar, want we rijden recht op de foto af die me op de website van de camping al betoverde. Een bescheiden kasteel, opgetrokken uit lichtbruin gesteente en met leistenen daken, tekent zich af tegen de knalblauwe lucht. Het is volkomen symmetrisch: het middendeel van twee verdiepingen wordt geflankeerd door twee torentjes met puntdaken. De in vakken verdeelde ramen hebben aan weerszijden glanzend witte luiken. Ik kan de fuchsiaroze bougainville, die tegen de gevel omhoogkruipt, bijna ruiken.

De oprijlaan leidt naar een kleine parkeerplaats, waar ik mijn auto parkeer. Zodra ik het portier open, slaat de warmte naar binnen. Het is volop zomer. Onder de dertig graden zal het deze vakantie overdag niet worden volgens mijn weerapp.

‘Nice,’ zegt Madieke, die ook is uitgestapt en het kasteel in zich opneemt.

Ik rek me uit. Mijn nek en schouders zijn totaal verkrampd van het lange rijden.

‘Waarom rijd je niet naar de Loire,’ had Luc hoofdschuddend gezegd toen ik hem vertelde over onze vakantieplannen. ‘Daar hebben ze ook kastelen, en het is de helft minder ver. Jij bent helemaal niet gewend zo lang te rijden, en daarbij rijd je in dat oude barrel...’

Ik had fanatiek mijn hoofd geschud. Mijn beslissing stond vast: ik wilde terug naar de Dordogne, waar ik als kind zoveel vakanties had doorgebracht en waar ik al twintig jaar niet was geweest.

En hier sta ik. Moe, stijf, plakkerig en vol verwachting.

‘Ik zal ons even aanmelden,’ zeg ik tegen Madieke, wijzend op het bordje *Accueil* boven de grote deur in het midden van het kasteel. Ze knikt en loopt met me mee.

‘Wacht!’ Ook Lasse komt uit de auto.

Met zijn drieën lopen we naar de receptie, waar een jongen van begin twintig achter een computerscherm zit.

‘*Bonjour, nous avons réservé une tente,*’ groet ik in mijn beste Frans.

‘Welkom!’ begroet de jongen ons in het Nederlands.

‘O, fijn,’ lach ik opgelucht, ‘heel veel verder dan dat was ik niet gekomen.’

De jongen vraagt mijn naam en tuurt naar het scherm. ‘Ah, ik zie het. Jullie hebben twee weken Klavertje Zes geboekt.’ Hij legt een plattegrond op de balie en tekent een cirkel linksonder. ‘Hier zijn we nu. Jullie zitten hier.’ Weer een cirkel, nu rechtsboven. ‘Jullie volgen dit pad, langs het zwembad, voorbij de stacaravans en dan kom je er vanzelf. De eerste tent aan je linkerhand is van jullie. Hier kun je de auto parkeren.’ Het kruisje op de plattegrond is ook de punt achter zijn verhaal. Opgewekt kijkt hij me aan. ‘Vragen?’

Ik schud mijn hoofd. Ik heb er genoeg, want hoe werkt deze vakantie? Wat doen we samen met de groep, wat niet? En hoe zit het met dat excursieprogramma? Maar ik vraag me af of dit al het moment is om ze te stellen, dus besluit mijn vragen voor later te bewaren en pak de plattegrond. ‘Op naar ons eigen chateau, jongens.’ Zeg ik tegen niemand, zie ik als ik me omdraai, want Lasse en Madieke staan niet meer achter me.

‘Daar,’ grinnikt de receptionist. Hij wijst naar een paar openslaande deuren die toegang bieden tot het binnenplein van het kasteel, waar een ruim terras is ingericht. Daarachter liggen de zwembaden te schitteren in de zon.

Buiten stap ik in een groene oase. Naast het zwembad is een ligweide, die ook als strandje dient voor de voorbijslingerende rivier. De

oeveren aan de overkant zijn dicht begroeid met ontelbaar schakeringen groen. De middagzon laat de knalrode kano's er vrolijk tegen afsteken.

Lasse en Madieke staan bij het hek dat het terras van het zwembad scheidt. 'Kom,' zeg ik, 'even uitpakken, dan kunnen jullie lekker hierheen.'

'Druk,' is Madiekes commentaar op het gekrioel in het water.

Het beeld van Luc aan ons privézwembad in Italië dringt zich even aan me op, maar ik duw het terug in de krochten van de herinneringen aan een vorig leven.

'Klavertje Zes,' lees ik op een bordje. Ik draai de auto het veldje op. Meteen staat een jonge, slanke vrouw op uit de ligstoel voor haar tent. Ze draagt een ultrakorte broek en een bikinibovenstukje. Met een vinger schuddend loopt ze naar ons toe.

'Géén auto's,' zegt ze op wel heel vriendelijke toon. Haar glimlach komt zo uit een tandpastareclame. Ze wijst op een rij parkeerplaatsen verderop. 'Daar kun je parkeren. En welkom!' Ze verplaatst haar glimlach naar mijn achterbank en buigt voorover. 'Jullie ook, jongens. Gezellig dat jullie er zijn!'

Ik hoop niet dat ze een even enthousiaste reactie terugverwacht, want mijn veertien- en zestienjarige laten zich niet van hun spraakzame kant zien.

Ze knikt, trekt haar glimlach nog wat hoger op en wijst weer op de parkeerplaatsen. 'Daar dus.'

'We hebben de eerste tent, hier vooraan,' zeg ik. 'Ik zet mijn auto er even naast om alles uit te laden. Daarna zal ik hem daar parkeren, dank voor de tip.' Ik doe echt mijn best vriendelijk te klinken, maar hoor de vermoeidheid in mijn eigen stem.

'Neeneenee!' Ze schudt haar hoofd, haar hoge blonde paardenstaart zwiept energiek mee. 'Géén auto's op het gras. Regels zijn regels. Zo ver is het niet en zo te zien heb je perfecte hulpstroepen mee. Toch, jongens?'

De temperatuur in de auto daalt een paar graden, ook al is het 34 graden, volgens mijn dashboard.

‘Prima,’ geef ik me gewonnen en ik zet de auto in zijn achteruit. Stapvoets druipt ik af in de richting van de parkeerplaats.

Er komt zowaar een reactie van de achterbank. ‘Wie is dat, de burgemeester van het veld of zo?’ bromt Lasse. Ik moet nog steeds wenen aan zijn stem, die van de een op de andere dag een octaaf lager besloot te klinken.

‘Gééééééén auto’s,’ imiteert Madieke de blondine, die net terugloopt naar haar ligstoel. Als ze zich omdraait, haar getekende wenkbrauwen hoog opgetrokken, besef ik dat het raampje nog openstaat.

‘De tank’ noemen mijn burens mijn auto gekscherend, niet in de laatste plaats om de donkergroene kleur die aan het begin van deze eeuw helemaal in was. Hij is eigenlijk veel te groot en met zijn ruim twintig jaar zuipt hij zowel olie als benzine, maar in de zomervakantie ben ik altijd blij met onze trouwe, ruime stationwagen.

Mijn stationwagen, verbeter ik mezelf in gedachten. Ik ben er nog steeds niet aan gewend dat ‘ons’ weer ‘mijn’ is geworden.

‘Zo. Sjouwen maar.’ Ik pak een krat met boodschappen uit de achterbak en draai me om, om die in de handen van Lasse te duwen. Alleen staat Lasse niet achter me, maar een wat kleine man van middelbare leeftijd. Hij neemt de krat aan en glimlacht. Zijn ogen lachen niet mee. Hij doet me denken aan een stripfiguur van vroeger, met die hangende schouders en trieste oogopslag.

‘Sorry,’ breng ik uit, ‘ik verwachtte mijn zoon!’

‘Dat dacht ik al.’ Zijn stem is zacht, volledig passend bij zijn voorkomen. ‘Eerste tent, toch?’ Hij draait zich om en vertrekt met onze voorraad koffie, pasta en blikken soep richting de tent.

‘Djiezus, wat moet die vent van je. We zijn de auto nog niet uit of er staat al zo’n kwijler naast je.’ Madieke kijkt hem vol afschuw na.

‘Hij komt gewoon helpen, schat,’ zeg ik en ik duw een tas in haar handen. ‘Net als jij. Je hebt het gehoord, toch? Eerste tent.’ Ik pak een grote weekendtas en loop achter de man aan.

De Franse hitte slaat ongenadig toe na de koelte van de airco. Zuchtend zet ik de tas in de tent. Die voelt als een oven, het moet binnenvoel boven de veertig graden zijn. Ik snuif de vertrouwde mufte geur

op van tenten-op-te-warme-Franse-campings en sluit even mijn ogen.

‘Gaat het wel?’ De man heeft de krat op het kleine aanrechtblad in de keuken gezet. ‘Misschien kun je beter even buiten gaan staan, het is op dit uur van de dag niet te doen in die tenten.’

Lasse en Madieke komen binnen. ‘Fok, wat een hitte, moeten we hierin slapen?’ roept Madieke uit. Ze kijkt even rond. ‘Oké, we hebben tenminste wel echte bedden,’ is haar commentaar op de basisinrichting van de bungalowtent.

Ik wijs op het keukenblok, dat bestaat uit een koelkastje, kookplaat en spoelbak met stromend water. ‘Pure luxe, vergeleken met de vakanties uit mijn jeugd op de *camping municipal* die mijn ouders altijd uitzochten,’ zeg ik. Ik krijg rollende ogen als antwoord.

Zwijgend lopen we op en neer: ik, de kinderen en de hulpvaardige buurman. Al snel stroomt het zweet in straaltjes over mijn rug en plakt mijn haar in mijn nek.

‘Enorm bedankt,’ zeg ik tegen de man als de kofferbak leeg is. Er zijn grote zweetplekken verschenen onder zijn oksels. ‘Ik zou je graag een biertje aanbieden, maar ik heb nog niets koud staan.’

‘Geen probleem.’ Weer die glimlach die niet echt wil lukken. Hij kijkt me niet echt aan als hij tegen me praat. ‘Nou, succes met uitpakken. En welkom op ons veldje. Kom je naar de ouderavond?’

‘De wat?’

‘Heeft Mathieu je nog niet ingelicht?’

‘Wie?’

‘Niet dus. Wij ouders zitten ’s avonds meestal bij elkaar, daar, bij Sjors.’ Hij wijst naar de derde tent in de rij. ‘Eigen stoel mee en wat te drinken.’

‘Gezellig. Ik denk dat ik wel even aanhaak, als ik tegen die tijd niet ben ingestort. En anders morgen.’

Hij knikt en loopt weg. Dan draait hij zich om: ‘Eh... kleine tip: wacht met uitpakken tot de zon achter die bomen is gezakt. Dan staat je tent in de schaduw.’

‘Goeie.’ Ik steek mijn duim op. Goed bedoeld, maar ik kan niet tegen die rotzooi in de tent. Ik heb pas rust als alles een plekje heeft gekregen.

‘Wij gaan zwemmen.’ Lasse en Madieke hebben hun zwemkleding en badlaken al gevonden. Zonder om te kijken wandelen ze richting het zwembad.

Ik kijk ze na. Laat ze het alsjeblieft leuk vinden hier, smeed ik God in Frankrijk.

Ik ruim kasten in en maak de bedden op. Tegen de tijd dat ik klaar ben, heb ik geen droge draad meer aan mijn lijf. Met de fles water die de reisorganisatie als welkomstcadeau koud heeft gelegd, laat ik me voor mijn tent op een stoel zakken.

Het is stil op ons veldje. Zes zonnig gele bungalowtenten tel ik, allemaal identiek. Twee rijtjes van drie, netjes tegenover elkaar. Precies in het midden van het veld is een speeltuintje met een zandbak, klimrek en schommel. Om ons heen staan grote, hoge bomen. Kastanjabomen, natuurlijk, gezien de naam van de camping: Chateau Châtaigne.

Recht tegenover me ligt de blondine in haar ligstoel een *Linda*. te lezen. Alle andere tenten zijn dicht. Misschien zijn die bewoners nog niet aangekomen. Of was er vandaag een gezamenlijke excursie. Op de website van de reisorganisatie stond dat die regelmatig worden georganiseerd. Hoe zou dat zijn, met zes alleenstaande ouders en minimaal evenveel kinderen? Lasse en Madieke hebben nog nooit een zomervakantie met andere kinderen doorgebracht. Luc wilde pertinent niet kamperen (creperen, noemde hij dat) en ook niet naar Frankrijk, hij had een hekel aan Fransen. ‘Alle 60 miljoen?’ vroeg ik hem vaak plagend, maar hij was niet te vermurwen. Vakantie betekende voor hem: een groot huis met zwembad in de Toscaanse heuvels, en een stapel boeken die allemaal binnen twee weken gelezen moesten worden.

En dus gingen we nooit naar mijn geliefde Frankrijk, waar ik als kind juist elk jaar kwam. Bijna achttien jaar lang niet. Onze relatie is bijna volwassen, zei ik nog, een maand voordat hij besloot zonder mij verder te gaan.

‘Mam? Hallo?’

Ik open mijn ogen. Lasse en Madieke staan voor mijn neus, de zon is achter de bomen gezakt. Ik schiet overeind en zie tot mijn schrik een en al bedrijvigheid op het veldje. De meeste tenten zijn nu open, kinderen spelen in het speeltuintje. En ik zat slapend voor mijn tent, oververhit en ongetwijfeld niet op mijn charmantst. Prettige kennis-making, mensen.

‘Hoe laat eten we?’ vraagt Lasse.

Ik kijk op mijn horloge en schrik. ‘Shit, het is al zeven uur! Ik moet nog naar een *supermarché*.’

Madieke snuift. ‘Jij kan zo echt niet naar een winkel, mam. Je ziet er niet uit.’

Ze heeft gelijk, ik moet echt eerst douchen, ik kan onmogelijk zo een winkel in.

‘Hoi,’ klinkt een zware jongensstem, ‘dus jullie zitten hier?’

Een jongen van Lasses leeftijd komt aangelopen. Felblauwe ogen, brede schouders, zichtbare buikspieren boven zijn zwemshort en een handdoek nonchalant over een van zijn schouders. Naast hem loopt zijn vader. Kan niet anders: zelfde kleur ogen, zelfde brede schouders, zelfde afgetrainde lijf, zelfde nonchalance in zijn loopje.

‘Hé, Bram,’ groet Lasse de jongen.

Bram blijft staan naast Madieke, die met blosjes op haar wangen naar haar slippers staart. Is dat van de eerste zon of ben ik hier getuige van een eerste vakantiecrush?

‘Ah, je bent wakker!’ De vader kijkt me recht aan, een mondhoek wat opgetrokken.

Bij het idee dat deze man mij net onderuitgezakt in een stoel heeft zien slapen, kleur ik zo mogelijk nog meer dan Madieke. ‘Jullie hebben Lasse en Madieke al ontmoet, begrijp ik?’ Bewust ga ik niet in op zijn opmerking.

‘Madieke? Ik dacht dat je Marieke heette,’ zegt de jongen tegen Madieke, die nog dieper rood kleurt.

‘Gebeurt vaak, hoor, dat iemand het verkeerd verstaat,’ zeg ik in haar plaats, wat me een boze blik oplevert. Blijkbaar is het niet toegestaan het woord tot Bram te richten.

‘Hebben jullie al gevraagd of je mee mag vanavond?’ vraagt die.

‘Mee waarheen?’ wil ik weten.

‘Kampvuur, op het strandje. Doen we elke avond met een groep jongeren van de camping.’

‘Wat leuk,’ zeg ik, ‘maar ik denk dat Lasse en Madieke vanavond nog even bij de tent blijven. Toch? We zijn net aangekomen, en om dan al meteen de eerste avond –’

De blikken die me worden toegeworpen, zeggen iets heel anders.

Hadden ze kunnen doden, dan waren mijn kinderen ter plekke halfwees geworden. Waarbij ik me afvraag hoe erg ze dat op dit moment hadden gevonden.

‘Het is natuurlijk wel heel gezellig, dus als jullie graag willen... Vooral doen!’ zeg ik daarom snel.

Het drietal spreekt af waar en hoe laat ze verzamelen. Of nou ja, de jongens spreken dat af, Madieke is nog steeds erg druk met haar slippers.

‘Is hier een campingwinkel?’ vraag ik de vader.

Hij knikt. ‘Maar als ik jou was, haalde ik lekker *saucisse-frites* bij de snackbar. Na zo’n reisdag ga je toch niet meer koken? Volgens mij heb jij genoeg gedaan voor vandaag.’ Hij laat zijn blik even rusten op mijn haar, waarvan ik alleen maar kan vermoeden hoe het eruitziet. Bij het minste vocht schiet het in een onbedwingbare krul, en gezien de hoeveelheid zweet die ik vandaag ben verloren... Ik laat mijn hand even door mijn haar gaan om de schade op te nemen en krijg direct mijn ergste vermoeden bevestigd. Ik doe een poging mijn kapsel te fatsoeneren, wat me een knipoog van Brams vader oplevert. En een afkeurende blik van Madieke. Kan ik er wat aan doen, sein ik terug.

De jongens zijn eruit, Bram loopt verder. Zijn vader knikt. ‘Tot vanavond dan?’ Zonder het antwoord af te wachten, volgt hij zijn jongere versie.

‘Wat deed jij nou,’ klinkt het verwijtend naast me. Madieke kijkt me met een donkere blik aan. ‘Moet je nou echt zo *gênant* staan flirten met elke kerel die je hier tegenkomt?’

‘Ik...’ begin ik, maar dan denk ik aan de goede raad van mijn beste vriendin Maaïke, ervaringsdeskundige met haar puberdochter Sylvie: *pick your battles*. ‘Als jullie nou eten halen, kan ik even snel douchen,’ zeg ik daarom. ‘Patat met een worstje dus, *saucisse-frites* heet dat, en neem ook wat drinken mee. Water, iets fris en een flesje rosé graag. Mijn portemonnee zit in mijn tas. Tot zo.’

Natuurlijk protesteren ze – ze weten de weg niet, spreken de taal niet, willen ook douchen enzovoort. Ik schrijf de bestelling op een briefje, geef dat aan Lasse, gris mijn toilettas en handdoek uit de tent en loop het veldje over, naar het toiletgebouw.

Het is een stuk drukker dan vanmiddag. Bij de blondine recht tegenover ons zit een meisje van een jaar of acht voor de tent. Ik glimlach naar haar, maar ze kijkt weg. Ook bij de andere tenten zie ik één ouder en een of meer kinderen, sommige nog vrij jong en andere meer in de leeftijd van Lasse en Madieke.

Ik was vergeten hoe ongemakkelijk die eerste dag op een nieuwe camping is. Hoe er een schijnwerper op je staat gericht: zie hier de nieuwe. Hoe je voorzichtig praatjes aanknoopt met je burens of met andere Nederlanders bij het zwembad of tijdens de afwas.

Ik was ook vergeten dat je in de late middag of vroege avond niet moet gaan douchen. Dat is het tijdstip waarop iedereen terugkomt van een dagje weg of van het zwembad en zich klaarmaakt voor de avond, die tijdsperiode waarin je in de rij moet staan voor een douche en je haar vervolgens met koud water moet wassen. Niet dat dát mijn kapsel ten goede komt, denk ik als ik aansluit in de rij wachtenden.

Maar het wachten valt mee, en de lauwe douche is na die warme dag eigenlijk heel verkwikkend. Ik spoel mijn haren uit. Naast me hoor ik huilende kinderen. Ik vang kreten op als '*savon*' en '*ça pique*'.

Niet alleen de herinneringen aan de Franse campings, ook het diep weggestopte Frans kruipt uit de kieren van mijn geheugen. Zeep in de ogen, dat prikt ja. Ik houd mijn gezicht onder het kletterende water. Ik ben weer in Frankrijk! Ik heb in mijn eentje meer dan duizend kilometer gereden, dwars door Parijs nota bene (met dank aan de verouderde navigatie), en ik heb twee volle weken op deze camping voor de boeg. Twee weken zonder gesprekken met mediators, rechters en mentoren op school.

De afgelopen zes maanden leefde ik in een regelrechte hel. De grond die onder mijn voeten wegsloeg na die beslissing van Luc, de zoektocht naar een betaalbare woning, mijn verdriet en boosheid en daaroverheen die van Lasse en Madieke, hun teruglopende schoolresultaten, de gesprekken met de makelaar, de hypotheekadviseur, de notaris... Ik heb alles ondergaan, op een automatische piloot. Vooral geen gevoel toelaten, want onderuitgaan was geen optie. Blijven staan. Doorgaan. Jij wil mij niet meer? Mooi, dan kan ik eindelijk weer kamperen in Frankrijk. En hier ben ik, op mijn Franse camping, met mijn

kinderen die niet met hun telefoons op hun bed liggen, maar vrienden maken en naar kampvuren gaan. Wij redden ons wel deze twee weken.

Iemand bonkt op de deur van het douchehokje. 'Hallo, wij willen ook nog warm water!' klinkt een boze stem in het Nederlands.

Ik zet de douche snel uit, kleed me aan en stap snel het benauwde hokje uit. Zonder iemand aan te kijken, snel ik terug naar de tent.